

L'INSTITUT: TECNOLOGIA VS. HOTELERIA

Rafael Gorina Martínez

Sovint mirem enrere. Mentalment, fem el recorregut pels diferents punts clau de la nostra vida. Suposo que a tots ens passa algun dia o altre quan de sobte veiem que som el que som gràcies a diverses situacions i vivències, gràcies a persones i a consells. És cert que sempre trobarem un record que ens fa tornar al moment que érem innocents i esbojarrats, quan no teníem cap altra preocupació que la de viure i ser feliços; però quan aquest sentiment perdura any rere any i segueixes tenint aquella espurna d'innocència, veus tot el que t'han aportat les diferents persones al llarg del teu camí, les paraules tan valuoses que algun dia et van dir, aquell professor que va dedicar-te un minut de la seva vida per donar-te, potser, una lliçó que encara ara tens present.

Jo mai he destacat en els estudis. M'agradava fer altres coses com sortir amb els amics o nedar. Venia d'un col·legi concertat (Col·legi Claret de Valls), i això va condicionar molt la meua arribada a l'Institut a l'Ir de Batxillerat, en la modalitat tecnològica. Havia crescut sempre amb els mateixos professors, sempre entre aquelles parets i la mateixa gent. El canvi va ser dur, perquè els que veníem del Claret estàvem acostumats a una disciplina i un seguiment constants; en canvi, a l'Institut, per primera vegada, ens van tractar com a adults, i això a molts ens va descol·locar. Ens sentíem perduts, realment agraiem tanta llibertat, però inconscientment necessitàvem aquell "estar-nos a sobre" que havíem deixat a l'antiga escola.

Vam arribar a un edifici nou, amb nous professors que no ens coneixien de res, companyes i companys amb els quals no havíem crescut, que venien d'altres pobles del voltant o d'altres escoles. D'acord que a Valls tots ens coneixem, però no va ser el mateix. Estàvem bastant espantats, i no sabíem què ens oferiria aquell edifici.

El primer trimestre de l'Ir de Batxillerat va ser, potser, el més dur. És el principi de tot, has d'anar ràpid per habuitar-te, per aprendre't les classes i la seva ubicació,

l'horari, el nom dels nous professors, saber com ensenyen i saber com tractar-los, relacionar-te amb els nous companys, seguir el ritme de les classes...

Recordo els dilluns al matí. D'una banda anàvem tots adormits, però de l'altra veies les ganes que tenia la gent de retrobar-se amb els companys per explicar-se el que havien fet el cap de setmana. Recordo el vestíbul, quan sempre veies algú que es trobava malament allà assegut a les cadires esperant que el vinguessin a buscar; professors entrant i sortint de Secretaria, el telèfon que sempre sonava i el senyor que ens obria la porta quan entràvem de l'hora d'esmorzar; els entrepans de formatge de les cuineres de la cantina, que tant d'èxit tenien sempre... Recordo el pati, però no molt bé, perquè a l'hora d'esmorzar sempre sortíem de l'Institut i mai ens quedàvem dins. Recordo els passadissos, sempre et trobaves nens barallant-se, corrent amunt i avall de les escales, o alguna nena plorant, alumnes davant de la sala dels professors esperant-ne algun per reclamar alguna nota d'examen. La veritat és que quan ets dins no veus totes aquestes situacions, però un cop passen els anys i mires enrere, et vénen i, inevitablement, se't dibuixa un somriure innocent. Recordo que va ser una època de canvi, de creixement mental i físic, però sobretot de felicitat; de pensar en el teu futur, en quin camí vols prendre, on vols anar, on fan la carrera que tu vols fer, de viure els teus últims anys d'innocència rodejada dels teus amics, etc. Realment és una etapa una mica dura, ja que saps que els camins dels teus amics i el teu se separaran, perquè cadascú vol fer una cosa diferent, a un lloc diferent. També saps que començarà la teva etapa adulta, i cada vegada tindràs més responsabilitats i més preocupacions. És un cop molt fort quan t'adones de tot això, però et compensa saber que a partir d'aquell moment ets gran, i que és quan i on comença la teva vida i comences a construir el teu futur.

Quan ens pregunten pel nostre pas per algun lloc, el primer que ens ve al cap són les persones que han marcat aquell pas. Aquelles persones que t'han ajudat a superar obstacles i que han cregut en tu, perquè no tothom ho fa, i sempre valorem això.

Personalment, recordo la paciència que va tenir la meua professora d'anglès, la Teresa Aguilà. Jo mai he tingut facilitat per les llengües, potser era la meua creu pel que fa a la meua etapa educativa. Potser va veure quelcom en mi que valia la pena, i va creure que jo podia superar-ho. Va ajudar-me, em va explicar la gramàtica de mil i una maneres diferents, però no hi havia manera. Però el millor de tot no és això, és que mai va llençar la tovallola. Intento posar-me en el lloc dels professors, i no puc arribar-me a imaginar la satisfacció que deuen sentir quan un alumne al qual li costa molt un problema, l'acaba resolent gràcies a les seves explicacions.

També recordo l'Eduardo Zato (física), amb el qual, juntament amb la Teresa Aguilà, encara mantenim el contacte. Recordo una anècdota divertida amb aquest professor, que en un examen va posar un enunciat que deia, més o menys, això: "Si un pingüí del Pol Nord surt a les 15:00 i un pingüí del Pol Sud surt a les 18:00, a quin punt es trobaran?" No recordo gens l'enunciat, però el cas és que tots ens vam trencar el cap buscant la solució, aplicant fórmules matemàtiques i fent càlculs

impossibles, i com que no esbrinàvem l'enunciat, vam deixar el problema per impossible. Quan li vam preguntar al professor quina era la solució del problema, ens va contestar: "La resposta del problema és que al Pol Nord no hi ha pingüins", i ens vam quedar tots amb un pam de nas. Encara somric quan ho recordo.

Després de l'Institut, vaig marxar al Regne Unit a treballar i a aprendre l'anglès, fet que encara m'agraeix la Teresa Aguilà. Va ser llavors quan em vaig plantejar dedicar-me als hotels. Després vaig fer el Cicle Formatiu de Grau Superior d'Allotjament a Barcelona per així poder entrar al Grau de Direcció Hotelera de la UAB. Vaig realitzar les pràctiques a l'Hotel Arts de Barcelona (part de la companyia hotelera de luxe americana The Ritz-Carlton Hotel Company), i després ja m'hi vaig quedar treballant fins el 2011. Però després de viatjar pels hotels de la cadena als Estats Units, les illes Canàries i Marbella vaig decidir marxar a Portugal a treballar en un altre hotel de la mateixa cadena fins l'octubre de 2012. Durant l'apertura del 81è hotel de la cadena a Viena (Àustria) em van oferir un bon lloc com a Guest Service Manager a l'hotel que tenim a Dubai, on actualment resideixo i treballo. Aquesta companyia americana em treu cada dia el millor que sé fer: crear experiències de luxe per als nostres clients.

Les poques vegades que he pogut tornar a Valls en aquests últims anys sempre aprofito per veure els meus amics de tota la vida, amb els quals he estudiat al Col·legi Claret i, posteriorment, a l'Institut Narcís Oller. M'agrada retrobar-me amb ells per explicar-nos com ens va la vida, on estem, què estem fent actualment, etc. Sempre surten anècdotes de la nostra etapa educativa i, sincerament, el que més valoro de tot aquest camí és que continuo mantenint contacte i amistat amb molts dels meus companys i amb alguns professors.